

ÉLJÜK AZ IGÉT!

ÉLETIGE: 2014 j a n u á r hóban (Lk.2,19.):

« Mária pedig szívébe véste szavaikat és gyakran elgondolkodott rajtuk.»

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban ! Jézus bennünk való „lakása” az átélt hitben válik belső megtapasztalássá. A hit tudatállapota szüntelenül ezt suttogja bennem: Ő az enyém, én az Övé; Ő bennem, én Őbenne. Ez a tudat- ill. lelkiállapot sarkall szüntelenül arra, hogy Rá figyeljek, s Neki megfelelően gondolkodjam, érezzek, beszéljek, cselekedjek, éljek. Mindig nagyon bánt, ha azon veszem észre magamat, hogy valamiben nem feleltem meg Neki, Őneki, aki maga a Tökéletesség, (az Isten). S ez a szent fájdalom húz engem és visz előre, miközben fülemben cseng egykori szava: „Legyetek hát tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes!” (Mt.6,48) Jézus a Mester! A Mester pedig mestermunkát végez, amely magas fokozatú minősítésre készít elő. Mivel az élet helyes megélése, átélése egy művészet, ezért egy művészi szakértőre van szükségem, Jézusra, aki megtanít, sőt elvezet a tökéletesség létrendjébe. Nehéz leckéket kapok az Edzőmtől, Mesteremtől, de a kilátásba helyezett díj csakugyan kecsegtető! Az örök élet koronáját nehogy aztán megvessem! Hiszen evégett kaptam ezt az életemet is. S mivel Ő oly közel jött hozzám, mint senki más - hiszen bennem él! - nem sok híján úgy, mint Máriában, édesanyjában, ezért belső irányítás alatt állok: Ő a GPS-em! S amerre csak járok, velem jön, akivel csak beszélgetek, ott van, s amit csak teszek, azt velem végzi, s amire csak gondolok, Ő is végiggondolja velem. Kezem vele együtt mozdul, lábam Vele együtt lép, szívem Vele együtt hevül, könnyeim az Övével együtt hullnak, fájdalmaim az Övével együtt sajognak... Mit akarok még? Nos, hát talán a győzelmet (!) De hiszen ha vele együtt szenvedünk, akkor Vele együtt meg is dicsőülünk! Életutamra, ha visszagondolok, s eltűnődök az események szövetén, fonalán, el-elgondolkodva a törtéteken, kezdem felismerni: Hiszen valamiképpen ezek az Ő rejtett útjai voltak! Sok balgaságomat pedig kiegyenesítette, „mert Istennél semmi sem lehetetlen.” (Lk1,37) Ha Mesterem életét nézem, akkor is csodálattal szemlélem az Ő földi életfonalának - mondhatnám: bűvészmutatványát! Mária, a szűziesen tisztalelkű édesanya is csodálattal szemlélte Isten gondolatainak kibontakozását: Az angyal és angyalok szavait, a pásztorok elbeszélését, a bölcsek megjelenését, az üldöztetést, a szegényes körülményeket, s úgy mindent egybevetve. Lukács evangélista így írja ezt le: „Mária pedig szívébe véste szavaikat és gyakran elgondolkodott rajtuk” (Lk.2, 19).

Téma. - Tömören így foglalható össze: **A bennünk lakó Jézus szívünkbe vési iránymutatását.**
- Mert bizony kellene iránymutató paraméterek - mihez tartás végett az életúthoz. Az istenfélő Jób szenvedésében így sóhajtott fel: „Ó, bár vasvésővel, aztán íróóonnal örökre bevésnék őket a sziklába: Tudom jól, él Megváltóm, ügyem szószólója...” (Jób 19,24-25). Jézus, az újszövetség Szerzője nem sziklába, hanem szívünk redőibe vési Isten törvényét, rendelkezéseit, eligazító útmutatásait. Ott van a helyszínen, ott dolgozik, ott a munkahelye: A mi szívünkben. Így mondja a Zsoltáros: „Ki időzhet sátrában, Uram, ki lakhat szent hegyeden? Aki bűn nélkül él, a jót teszi, szívében az igazságot forgatja...” (Zsolt. 15, 1-2). A kölcsönösség alapján mi az Ő sátrában lakunk, Ő pedig a mi sátrunkban. Mi az Ő törvényein töprengünk, elmélkedünk, Ő pedig nemcsak szemlélője, de formálója is sorsunknak. A Magasságbelinek törvényét égeti szívünkbe, hogy a szerint éljünk, hogy egykor az Ő örök sátrában lakhassunk. A kölcsönösség elvének felismerése az életút-vezetésben arra bátorít fel minket, hogy felismerjük: Igaz, minden, de minden csak kegyelem, de ezzel a kegyelemmel azért nekünk is együtt kell működnie. Ehhez hasonló az, hogy a hitnek is együtt kell működnie a cselekedetekkel. Ahogy a Zsidókhoz írt levél mondja: „Hit nélkül pedig nem lehet senki sem kedves; aki ugyanis az Istenhez járul, hinnie kell, hogy ő van és megjutalmazza azt, aki őt keresi.” (11,6). De ugyanakkor a hit nem állhat meg a gondolkodásmódban (menthalitás), hanem annak át kell mennie a cselekvésmódba (orthopraxis). „Mert ahogy lélek nélkül halott a test, a hit is halott tettek nélkül.” (Jak. 2,26.) Ahogy nem mondható orvosnak, aki vizsgázott az orvostudományból és doktorált, de soha beteget nem látott. Az életigénél sem elég a téma felvetése és körbejárása, hanem szükség van egy akció-programra, ahol az elmélet átlép a gyakorlatba, az alkalmazásba. - A napi elmélkedésről szeretnék még beszélni, mert itt kapjuk meg napraszólóan a szívünkbe vésendő isteni iránymutatókat. A mindennapi igeolvasás közben észrevettem, hogy egy-egy mondat különösen megéri bensemet. Ezt kiírom magamnak, mint valami csemegét. Felismerem a nekem szóló, személyes üzenetet. Ez soha nem üres beszéd, hanem duzzad a mondanivalótól, az iránymutató tartalomtól. Amikor rágódok rajta, akkor vésem a szívembe. S

ahogyan a tízparancsolatot a kőtáblákba nemcsak Mózes véste, hanem Isten is, így a napi elmélkedésnél is. Közös a munka. Nem lehetek potyautas, hogy mindent Isten csináljon meg helyettem, de önmagamtól Önélküle viszont semmire sem jutnék. Szinte minden nap az Úr, az ige kapcsán, ad egy-egy iránymutató direktóriumot a napi cselekvés forgatókönyvéhez. Ezért hasznos a reggeli elmélkedés. Estére azután úgy járok, mint Mária: El-elgondolkodom a történeteken. Ez nem napló-, vagy krónika-írásra sürget, hogy ma ezt meg ezt csináltam, erre meg arra jártam; hanem inkább arra, hogy mit tett Isten velem, mit engedett meg, hogy megtörténjen, s minek az átélésére adott ma nekem lehetőséget. Mindig az a fontos, amit Ő tesz, Ő mond, s nem az, amit én. „Ha az Úr nem építi a házat, az építők hiába fáradnak. Hogyha az Úr nem őrzi a várost, az őr hiába őrködik fölötte.” (Zsolt.127, 1.) Második helyen már értékelhetem saját helytállásomat is: Kérhetek bocsánatot, vagy adhatok hálát, de vizsgálatom főhangsúlyja: Az Ő szavai, melyeket reggel szívembe vésett; valamint az Ő tetteinek mai napi felismerése. A lelkem egyre csak azt mondja: „Ezt az Úr tette, ezt az Úr tette, ez az Ő műve volt! Szívem ekkor még nagyobb ujjongással telik el, mintha csak a saját napi tervem teljesítése fölött örvendeznék. Az Úr tettei mindig meglepetések, s minden meglepetés: akár az Úr tetteinek is vehető. A meglepetés pedig egy Szerető Lény ajándéka. Ha sorra felismerjük ezeket az emberileg nem tervezett „isteni közbelépéseket”, s mint apró mozaik-kockákat egymás mellé rakjuk őket - forgatva így-úgy; egyszerre csak elénk tárul egy mozaik-kép: Istennek velünk kapcsolatos elképzelése. - Szűz Mária is így forgatta szívében az átélt eseményeket, s amikor összeállt benne a kép, felkiáltott: „nagyot tett velem a Hatalmas, és Szent az ő neve.” (Lk.1, 49.) S ezt az ujjongó örömet azután mélyen szívébe véste, s mélyen elrejtette. A mélység az átélést is jelenti. Isten „meglepetéseit” valóban nem lehet átélés nélkül lebonyolítani. Kétségtelen, hogy az átélés szenvedéssel is jár, de bármily nagy is legyen az, semmivé válik az ezt követő öröm mellett.

Akció program. - Az Úrnak reggeli szavai, hozzám intézett útmutatásai az elmélkedésnél, valamint az Ő meglepetést okozó tettei végig-hosszan a szeretetről szólnak. Hiszen az elmélyült és együtt érző szeretet életem vizsgátele, tehát Ő is ezen dolgozik - számomra. Mi több: Ezt kéri majd számon tőlem, a Nagy Számonkérés Napján. Ezt kérdezi majd tőlem: Mennyi szeretetet hagytál magad után? S még kijelenti azt is: annyi az értéked, amennyi a szereteted! - Ezért már most szívembe vési legszebb iránymutatását. Ez így szól: Szeress és légy együtt érző lélek! Ne fussad le életedet a melletted lévő kikerülve, érzéketlenül, sorsára hagyva, ellökve őt együttérzés nélkül. Ha nem is tudsz, de akarj segíteni a bajbajutotton.

Tanúságtétel. - Közösségünk egyik női tagja sírva és zokogva számolt be egy „élményéről”. „Élmény” alatt most azt értem, amit ő átélt. Nem a történet szenzációs, hanem az ő átélése, s belső megrázkódása. Falunaphoz hasonló községi ünnepség volt, s egy nagydarab ember a standnál elég részegen kötekedett egy másik, kissé gyengébb, de hozzá hasonló részeggel. Csúnya látvány és jelenet! Általában az ember ilyenkor gyorsan továbbsiet, ne legyen része ilyenben, ami ki tudja, hogyan végződik. A mi kisközösségi tagunk közben észrevette, hogy a nagydarab ember édesapja szemben a standdal benn ül az autóban, s félelemtől megviselt arcát lehajtva, a kezébe temeti. Arcán kimondhatatlan gyötrelem és félelem tükröződött. A mi kis testvérünknek ekkor eszébe jutott az, ami amúgy is köztudott a faluban: milyen brutálisan üti-veri odahaza a nagy-részeg verekedős apját, anyját, egész háza népét, s milyen rettegésben él emiatt az egész család. - Közben a dulakodás egyre jobban elfajult. A mi kis szentünk mit tesz erre: odalép, s szépen rájuk szól: Hagyják abba, ez nem szép dolog, erre nincs szükség, nyugodjanak meg, ne bántsák már egymást, a Jóisten is áldja meg magukat! Szinte közjük áll, mint aki szét akarná őket választani. Hát az a két esztét vesztett részeg, a szép békéltető hangtól meghunyászkodik, abba hagyják a kötekedést, s lecsillapodnak. Ekkor az idős apa is előmerészkedik a kocsiból, s mintha rettegő arcán egy árnyalat-vékonyágú enyhülés volna látható. De a mi kis kiscsoportos nővéreként bizony nem tud lecsillapodni, még napok után is elcsukló, fuldokló hangon meséli el a közösségben, mennyire mélyen megrázta őt ennek a családnak a sorsa, az a rész, amit ebből ott látott, s az a rész is, melyről csak hallomása volt. S annak az idős apának reszkető arca mennyire szeme előtt van szünös-szüntelen. Mélyen belevésődött ez a látvány. Ettől fogva mindennapi imájában hordozza is őket. Az ember azt gondolná, hogy ez egy túlfokozott érzékenység. – Nem, csak egyszerűen ez szokatlan a mai világban. Mert ez maga az együttérzés, egy szenvedő emberrel, egy szenvedő családdal!

Igei ima Uram, adj nekem értő és érző szívet. Add, hogy megértsem mindazt amit mondasz nekem. A Te szavad együttérzésről, mélységről, szeretetről szól. Add, hogy ez, s a bajbajutott emberek jajkiáltása eljusson a szívemig. Add, hogy felismerjem életutam mentén, az eseményekben a Te intézkedésedet, s a rám váró intézkedéseket. Ámen.

Ezeket a kegyelmi ajándékokat kérem az Úrtól minden kedves Nővéremnek és Fivéremnek imádságos szeretettel - az aktuális szüli- és névnaposokat külön is köszöntve - Károly, Karcsi atya, testvér.